

Управління культури Черкаської облдержадміністрації
КЗ «ОУНБ імені Тараса Шевченка»
Черкаської обласної ради

Кращі сценарії бібліотек області

Вип. 20

(До Міжнародного року сім'ї)

Черкаси – 2014

Кращі сценарії бібліотек області: Вип. 20 / КЗ «ОУНБ імені Тараса Шевченка»; уклад. Л. С. Сторожик. – Черкаси, 2013. – 24 с.

Черговий випуск «Кращі сценарії бібліотек області» присвячений Міжнародному року сім'ї. Містить матеріали Корсунь-Шевченківської ЦРБ, Савківської СБФ Чернобаївської ЦБС, сільської бібліотеки с. Червона Слобода Черкаського РОМЦ БКР. При бажанні подані сценарії радимо використати для проведення масових заходів.

Опрацювала:

Відповідальний за випуск:

Комп'ютерний друк:

Л.С. Сторожик

К.С. Бугаєнко

Л.С. Сторожик

„Від усієї душі”

Родинне свято.

*Підготувала: Л. О. Хорошун,
завідувачка СБ с. Червона*

Слобода Черкаського РОМЦ БКР

Бібліотекар: Шановні наші гості, шановні родини! Сьогодні ми відзначаємо День сім'ї. Ми раді зустрічі з вами на нашому святі, святі родинного єднання, духовного зближення. Хай буде вам всім сьогодні тепло, затишно, мов у своїй хаті. Хай щира розмова і гарні спогади зігріють ваші душі і серця.

(Звучить фонограма пісні "Зеленє жито")

1 Ведуча: Родина – святиня людського духу, благородних людських почуттів, кохання, вірності, піклування. Вона невичерпна берегиня національних звичаїв, традицій, пам'яті предків.

Мати. Батько. Які дороги для кожного з нас ці слова. Скільки в них тепла, щастя, милосердя, доброти. Батько – захисник роду, годувальник сім'ї. Споконвіку на Україні сини слухалися батьків, брали з них приклад.

(Звучить фонограма пісні "Родина").

2 Ведуча: Мати! Мама! Матуся! Скільки тепла і ласки таїть це магічне слово, бо називає людину, чия любов не знає меж, чийми грудьми вигодувано цілий світ. Це перше слово, мовлене нами, на все життя залишається дорогим у серці. Воно тамує біль, всилає надії і сподівання. "Мама..." – шепочемо ми у хвилини радості та смутку. Сьогодні у нашій залі багато мам і хочеться низько поклонитися їм.

(Звучить фонограма пісні "Рідна мати моя")

Читець 1:

Не блукай між домами.
Коли вдома жнива,
Їдь частіше до мами,
Поки мама жива.
Пам'ятай, що не завше
Ти застанеш її,
Довгий шлях подолавши

З міста в рідні краї.
Може, в серці зане
Той могильний горбок,
Та боргів не покрие
Ні твій плач, ні вінок.
Тож хай навіть громами
Доля путь пролива
Все одно їдь до мами,
Доки мама жива.

(Звучить фонограма пісні „Росте черешня”)

Читець 2:

Доки батько живий,
Доки мати жива,
Спішіть їм сказати
найтепліші слова.
Спішіть запитати,
де болить, що болить.
Хай знаходиться час,
Хай вам буде коли.
Доки мати жива,
Доки батько живий.
Ви такі молоді,
Світ такий молодий.

1 Ведуча: Бабуся... Говориш це слово і бачиш далеке дитинство. Рум'яні, духмяні паляниці на вишитому рушнику, смачний куліш, парне молоко у глиняному глечуку, а ще щиру лагідну усмішку на устах і чуєш таке приємне гомоніння: „Пригощайтесь, мої працівнички...” і шершава від грубої праці долоня уже гладить дитячі голівки, а вони тягнуться до неї, мов соняшники до сонця. Виростила дітей, вивела їх у широкий світ, а ще стільки лишилося нерозтраченої любові і доброти, ніжності, їх вистачить на онуків і правнуків, вистачить на всю велику родину.

2 Ведуча: Шановні бабусі, від усіх дітей, онуків і правнуків земний уклін вам і шана.

Бабуся і дідусь – то мудрі наставники, то сам досвід людський. Прислухаймося ж до них, шануймо їхню старість, піклуймося про них. Вони так потребують нашої уваги.

Читець 1:

Бабусю моя дорогенька!
Матусю моєї матусі,
Присядь біля мене близенько,
Я ніжно отак притулюся.
Накину тобі я на плечі
Хустинку тепленьку пухову.
Як гарно з тобою, бабусю,
Бабусю, завжди будь здорова.

1 Ведуча: А зараз ми хочемо поближче познайомитись з нашими родинами.

(Ведуча представляє родину Пріхно Ольги Єрастівни, розповідає про її життєвий шлях, про життєвий шлях її дочки Дубини Людмили Миколаївни, зятя Дубини Володимира Миколайовича, внуків – Пономаренко Ольги Володимирівни і Дубини Олега Володимировича. Пріхно Ольга Єрастівна розповідає окремі епізоди із свого життя. Про свою сім'ю розповідає Дубина Володимир Миколайович та Пономаренко О. В. Правнучка Маша для всіх мам прочитала вірш "Мама").

2 Ведуча: Представляється родина Цибулі Тетяни Володимирівни, яка прийшла на свято з трьома дітьми – Петриком, Галинкою і Надійкою. Тетяна Володимирівна розповіла про працю дільничного лікаря-педіатра. Дочка Надійка прочитала вірш "Моя матуся".

1 Ведуча: Представляється сім'я Макогона Анатолія Івановича і Леонтович Ніни Борисівни. Розповідається про їхню багатодітну сім'ю, про творчість Анатолія Івановича. Макогон А. І. розповідає про те, як став поетом, читає свої вірші. Потім вірші тата читають сини – Михайлик і Голя.

2 Ведуча: Представляється сім'я Яковенка Миколи Миколайовича і Лариси Віталіївни. Микола Миколайович – композитор, його пісні відомі за межами Черкащини. Лариса Віталіївна розповідає про свою сім'ю, про любов до пісні, що поєднала їхні долі.

Подружжя виконує пісні. Дочка Інночка виконує пісню "Мама моя".

Читець 2:

Пахне хлібом трава,
Що купала мене з дитяти.
Пахнуть хлібом слова,
Що мене їх навчила мати.
Пахне хлібом терпка
Пісня батьківської стодолі.
Пахне хлібом рука,
Що водила мене на полі.
Пахнуть хлібом твої
Груди, очі, долоні, губи,
Пахне хлібом маля,
Що любов його народила.
Пахне хлібом земля,
Що дала мені сонце й крила.

(Звучить фонограма пісні „Україна”).

Читець 1:

Уже й тоді, як нікому стрічати,
Допоки сонце сяє нам вгорі,
У серці в кожного є батько й мати!

1 Ведуча: До слова запрошуємо сільського голову _____
(вручення гостям подарунків)

Бібліотекар:

Вклоняюсь вам, люди, доземно,
Як батьківській хаті з далеких доріг,
Як хлібу, що матінка чемно
Й гостинно кладуть на весільний рушник.
Бо ж нашому роду нема переводу,
Хай пісня єднає коріння святі.
Дай, Боже, нам віру і братню згоду
На довгі роки, на вічні віки.

(Звучить фонограма пісні „Українська душа”).

«Мамо, голубко сизокрила»

Літературно-музична композиція

*Підготувала: Л.І Полубехін,
бібліотекар Савківської СБФ
Чорнобаївської ЦБС*

Читець:

Я - жінка, Я - мати !
Запалена Богом
Одвічна свіча.
Я - все-таки сильна,
Я - щось-таки значу,
Я світ цей дивую
Красивим дитям.

Ведучий 1: Мати - це святе ім'я кожної жінки, яка народила і виростила дітей. Кожен з нас проносить через все життя пошану та любов до рідної неньки.

Ведучий 2: Мати народила сина Бога для землі і Неба, і для всього людства. Материнство - це святе, благородне і вічне призначення жінки. Мати народила і трудівника, і воїна, і героя, і царя, і Президента, і вченого, і художника, і композитора, і поета.

Читець:

А жінка в світ приходить для любові!
Любити ляльку - поки ще мала,
Любити маму - трохи підросла,
А тільки-но, як ступить за поріг
Любити небо і м'який моріг.
Дім батьківський і квіти чорноброві
Бо жінка в світ приходить для любові.
Росте вона - росте її любов
Ростуть її бажання і надії
І от приходять роки молодії
І по землі вона не йде – несеться !

Тривожно прислухаючись до серця,
Що в гулі міст чи в шелесті дібров
Підкаже їй: – Оце твоя любов!
Це та любов, що перша і остання!
Такої ще на світі не було!
І ти щаслива в серці в тебе рай
І відшумів весільний водограй.
І попливли літа, літа, літа....
Усіх годуєш, хоч сама голодна
І часом нерви стримати негодна
Та будеш захищати, як в бою
Оту сімейну каторгу свою.
І попливли літа, літа, літа
А що, якби усе почати знов ?
Адже обід щоденний – це любов.
Сорочка чисто випрана – любов
І очі діточок ясні – любов.
Все так було б, якби почати знов!
Жіноча доля в світі – це любов!

Ведучий 1: В Україні ласкаве і миле звертання до матері: мама, мамуся, мамочка, матуся, матусенька, неня, ненечка. Усе найрідніше, наймиліше, найдорожче увібрали в себе ці сонячні слова. Задовго до народження дитини і до останньої хвилини власного життя серце матері віддане дітям, сповнене турбот про доню чи сина, навіть, коли вони давно дорослі, мають свою родину. Чи не тому матері не мають віку? Молода, в літах, чи зовсім старенька – мати все одно залишається найближчою, найріднішою.

Ведучий 2: В Україні повага до матері з давніх часів виховувалась в сім'ях, всі справи в родині вирішувало подружжя, але часто останнє вирішальне слово було за матір'ю. Люди висловлюють подяку материнській самопожертві і в знак поваги і подяки відзначають День Матері.

Ведучий 1: Свято Матері офіційно відзначається щорічно другого тижня травня з 2000 року, тому що це місяць Пречистої Діви

Марії, яка благословила у хресну путь свого єдиного сина – Спасителя людства.

Ведучий 2: У ці дні ми з великою шаную ставимось до всіх матерів. Віддаємо низький уклін матері – Берегині домашнього вогнища та сімейного затишку, берегині національних і людських ідеалів і традицій.

Ведучий 1: В ці дні ми більше думаємо про своїх матерів, про їх щоденний подвиг, думаємо, про те, чого ми не зробили в свій час, щоб полегшити їм життя, щоб зігріти душу словом, ласкою, привітним поглядом, з пошани до матері формується людина. Матерям присвячені сотні творів – віршів і пісень. Т. Г. Шевченко писав:

У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

Ведучий 2: Українські поети, особливо піснярі, написали прекрасні пісні про матусь. Однією з таких улюблених є пісня «Рідна мати моя» Майбороди на слова Малишка, вона завжди звучить як молитва про матір.

Говорять, що ніщо так не об'єднує людей, як спільна молитва і пісня. А тому я пропоную, хто як уміє проспівати разом цю пісню.

(Виконується пісня).

Ведучий 1: Наші матері ростять, виховують виряджають в життєву дорогу синів і дочок, при цьому навчають їх бути чесними, працьовитими, добрими і щирими.

У пісні «Мамина сорочка» звучать, як заклинання, слова:

Не зраджуй землю,
Що тебе зростила.
Не залишай нікого у біді.

Повага до матері і до Батьківщини звучить у поезії В. Симоненка, яка теж стала піснею:

Можна вибрати друга і по духу брата
Та не можна рідну матір вибирати.
Все на світі можна вибирати, сину.

Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Ведучий 2: На долю наших матерів випало дуже багато випробувань в минулому, не легшими є і сьогоднішні дні.

Скільки горя і випробувань лягло на плечі наших бабусь у 30-ті роки і роки війни. Гинули десятки мільйонів, це були їхні діти, скільки сліз пролито нашими матерями, яка непосильна ноша лягла на слабенькі плечі, вони все винесли, все витерпіли, і не зачерствіли їх душі, залишились добрими, щедрими, людяними і працьовитими до скону віку. І згадуються мені слова Олександра Фадєєва:

«Ты проводила на войну сыновей, если не ты, так другая, такая же, как ты – иных ты уже не дождешься вовеки... но если в дни войны у людей есть кусок хлеба и есть одежда на теле, и если стоят скирды на поле, и бегут по рельсам поезда, и вишни цветут в саду, и пламя бушует в долине, и чья-то незримая сила подымает воина с земли, с постели, когда он заболел или ранен – все это сделали руки, руки матери моей, моей, и его, и его.

Оглянись же ты, юноша, мой друг, оглянись, как я, и скажи, кого ты обижал в жизни больше чем мать, - не от меня, не от тебя, не от него, не от наших ли неудач, ошибок и не от нашего ли горя сидят наши матери?»

(Пісня «Мамина коса».)

Ведучий 1: Майже в кожній сім'ї на війні хтось загинув. Велике горе принесла нам війна, а найбільше страждань перенесли матері. Давайте лише уявимо стан тієї матері, яка отримала 9 похоронків на своїх синів, а скільки їх мужніх та витриманих було по всьому світу. Не минула жаклива звістка і жительку нашого невеличкого села Савківка Коцюбу Ольгу Антонівну. Три похоронки і всі одна за одною, і всі в грудні 1943 року. Не повернулися з далеких доріг війни 90 жителів нашого села, а на них чекали матері, кохані, діти.

У пісні М. Негоди і А. Пашкевича «Степом, степом» звучать такі слова:

Степом, степом людям жито жати.

Степом, степом даль махне крилом.

Мати, мати жде свого солдата,
А солдат спить вічним сном .

Ведучий 2: Наші жінки не тільки працювали в часи війни і про-
воджали своїх чоловіків і синів, а й самі йшли на війну, були
медсестрами, санітарками, зв'язківцями, регулювальницями на
фронтних дорогах, а іноді снайперами, кулеметницями і стріл-
ками.

(Вірш Ю. Друніної).

Читець:

Хочу, чтоб как можно спокойней и суше
Рассказ мой о сверстницах был...
Четырнадцать школьниц - певуний, болтушек –
В глубокий забросили тыл.
Когда они прыгали вниз с самолета
В январском продрогшем Крыму,
"Ой, мамочка!" - тоненько выдохнул кто-то
В пустую свистящую тьму.
Не смог побелевший пилот почему-то
Сознание вины превозмочь...
А три парашюта, а три парашюта
Совсем не раскрылись в ту ночь...
Оставшихся ливня укрыла завеса,
И несколько суток подряд
В тревожной пустыне враждебного леса
Они свой искали отряд.
Случалось потом с партизанками всяко:
Порою в крови и пыли
Ползли на опухших коленях в атаку –
От голода встать не могли.
И я понимаю, что в эти минуты
Могла партизанкам помочь
Лишь память о девушках, чьи парашюты
Совсем не раскрылись в ту ночь...
Бессмысленной гибели нету на свете –
Сквозь годы, сквозь тучи беды
Поныне подругам, что выжили, светят

Три тихо сгоревших звезды...

Ведучий 1: Хочу назвати імена наших славних односельчанок, що пройшли вогонь війни.

(Зачитується список імен).

Ведучий 2: У вересні 1943 року під час визволення села їх зарахували в зенітно-кулеметну роту, вони наділи солдатські шинелі і пройшли в складі II Українського фронту Правобережну Україну, Кіровоградщину, Одещину, брали участь у Ясько-Кишинівській операції, визволяли Румунію, довелося воювати в Чехословаччині. Перемогу зустріли в Болгарії.

Ведучий 1: По дорогах фронтових вони дійшли до Берліну, визволяли Європу, але залишалися ніжними і лагідними, війна не витравила з їхніх сердець любові.

Про жінок-партизанок співається в пісні «Смуглянка». Давайте пригадаємо цю чудову і улюблену нашу пісню.

(Виконується пісня «Смуглянка»)

Ведучий 2: Сьогодні хочу згадати нашу односельчанку Бондар Феню Радіонівну, яка після визволення нашого краю пішла на курси трактористок в Богодухівку. Під час переправи тракторів Феня Радіонівна своїм трактором виїхала з багнуки, а трактор її подруги загруз і вона вирішила допомогти. Коли трактор майже вже виїхав стався вибух, вони підірвалися на міні. Подрузі відірвало обидві ноги, а Феня Радіонівна загинула.

Ведучий 1: Слід згадати сьогодні і про долю тих, хто в роки війни був насильно вивезений до німецької неволі. Всім їм було дуже нелегко, але найважче — дівчатам. Їх, ще зовсім юних, а то і просто дітей, відірвали від рідного дому, від батьків і вивезли на чужину. Не володіючи мовою, не знаючи німецьких порядків і звичаїв, вони були просто німою робочою силою. Над ними знущались, з них насміхались, їх жорстоко карали за найменші провини. Крім того, ця категорія підпадала під подвійний гніт і як радянські примусові робітниці, і як жінки.

Не можна без болю в серці уявити собі їхнє життя.

Ведучий 2: Заживають рани війни, хоч війна про себе ще іноді нагадує грізно і трагічно — вибухами складів боєприпасів, заги-

беллю наших синів на кордонах, гинули і гинуть іноді сини України, виконуючи свій патріотичний обов'язок.

І зринають у пам'яті безсмертні рядки пісні Расула Гамзатова:

Мне кажется порою, что солдаты,
С кровавых не пришедшие полей.
Не в землю нашу полегли когда-то
А превратились в белых журавлей...

Ведучий 1: Наші матері не хочуть більше, втрачати дітей, тому вони завжди були і залишаються борцями за мир і щастя всіх дітей на Землі. Вони стверджують: «Це ніколи не повинно повторитись!»

Ми виховуємо своїх дітей добрими, милосердними. Якими ж виростають наші діти, ми бачимо в доброму ставленні їх до нас — своїх матерів і до наших матерів, їхніх бабусь.

Ведучий 2: Ми щасливі, бо здійснили свої мрії і надії, втілені в наших дітях, ми щасливі тим, що нас виростили і любовно виховали наші прекрасні матері. І нам хочеться, щоб вони й надалі були з нами поруч, були вічні і нетлінні, бо поки є наші мами, ми ще відчуваємо себе дітьми, у яких є прихисток...

Ведучий 1: Хотілося б, щоб Ви сьогодні під час звучання цієї пісні кожна згадала свою маму. Згадали їхню ніжність та любов яку вони нам подарували.

(Пісня «Мамина вишня»).

Ведучий 2: Зараз я зачитаю Вам звернення однієї мами і думаю що це звернення від імені всіх матерів.

«Дорогая доченька! Наступит день, когда я состарюсь. — и тогда прояви терпение и постарайся понять меня.

Если запачкаюсь во время еды или не смогу одеться без твоей помощи, будь снисходительна. Просто вспомни, сколько часов я потратила, когда учила этому тебя.

Если, разговаривая с тобой, я буду тысячу раз повторять одно и то же — не перебивай, выслушай меня. Ведь когда ты была маленькой, мне приходилось тысячу раз читать тебе одну и ту же сказку, чтобы ты уснула.

Когда ты увидишь, что я ничего не понимаю в новых технологиях, дай мне время и не смотри на меня с насмешливой улыбкой. Будь снисходительной. Я так многому тебя научила: как правильно есть, как красиво одеваться, как бороться с жизненными невзгодами.

Если в какой-то момент я что-то забуду или утрачу нить нашего разговора - дай мне время, чтобы вспомнить. А если у меня так ничего и не получится, не переживай.

Ведь самое важное — не то что я говорю, а то, что могу быть с тобой, что ты меня слушаешь...

Если вдруг у меня пропадет аппетит, не заставляй меня есть. Я сама знаю, когда мне стоит есть, а когда — нет.

Если ноги откажутся служить мне опорой — дай мне руку, как и я давала тебе свою, когда ты делала первые шаги.

И если однажды я скажу тебе, что больше не хочу жить и мечтаю умереть — не злись на меня. Уверена, когда-нибудь ты меня поймешь.

Видя мою старость, не грусти, не злись, не чувствуй себя бессильной. Ты должна быть рядом со мной, стараться меня понять и помочь мне, как я помогала тебе, когда ты только начинала свою жизнь.

Помоги мне идти дальше, помоги закончить свой путь с любовью и терпением. За это я награжу тебя своей улыбкой и безмерной любовью, которая никогда не угасала.

Я люблю тебя, моя дорогая доченька!»

Ведущий 1: *Всі ми в житті підходимо до такого рубежу, коли ряди наших мам помітно рідшають. І сьогодні давайте згадаємо про них.*

(Пісня «А я все не вірю»).

Читець:

Щодня я Господа молю,
Його щовечора благаю
Пустити матінку із раю
На землю – в доленьку мою.
А тепер у сні, лише у сні
Приходиш, матінко, до мене

Цілую руки Ваші, нене.
Але замало снів мені.
Бо то ж така коротка мить.
Адже сказати не встигаю,
Як я на Вас завжди чекаю
І як самотній важко жити...
А через те не без причин
Не гасне почуття печалі.
Мені вас так не вистачас.
Душа болить, душа кричить!
Матусе, люба, повернись,
Бо я вас ще не долюбила.
Іще не все для вас зробила –
Все відклала на колись...
Вечірня зоре дорога,
Верни мені хоч мамин погляд,
Нехай залишиться він поряд.
Життя ж до краю добіга.
.. Надія гасне, мов свіча...
А мами так не вистача!

(Звучить пісня «Росте черешня в мами на городі»).

Ведучий 1: Шановні односельчани! Хочеться побажати, щоб любов до своїх матусь передавалась дітям і онукам і не переведеться рід людський. І пам'ятайте, що свято Матері - це вшанування жінки-матері, Богородиці та України.

Ведучий 2: Тож заслуженої Вам шани, любові, віри і надії. Низький Вам уклін, будьте всі здорові і щасливі, хай панує мир і злагода у Ваших сім'ях і в сім'ях Ваших дітей. Хай ніколи не перерветься життєдайна ниточка Вашого роду.

«Я до бабусі з любов'ю звертаюсь»

Вечір добра

Підготувала: Н. В. Неткал,
провідний методист
Корсунь-Шевченківської ЦРБ

Ведучий 1: Добрий день, дорогі друзі!

Ведучий 2: Добрий день, наші почесні гості – люди старшого покоління – досвідченні, мудрі, добрі.

Ведучий 1: Людська осінь, як і природа, буває різною. В одних вона палахкотить розмаїттям барв, у інших – тихим бабиним літом, у третіх – суцільним присмерком, а то й нудьгою, яка пливе у прірву безнадії.

Ведучий 2: Але перш, ніж настане осінь, перш ніж посивіє коса і зовсім іншими стануть очі, у кожного ще буває весна і літо життя.

Ведучий 1: Весна і літо... як швидко вони спливають. І ось тихою ходою підступає осіння пора: рано чи пізно, але дівчина стає молодницею, дружиною, потім ненькою, далі свекрухою чи тещею і, врешті-решт, бабусею, а парубок перетворюється на чоловіка, батька, тестя, свекра і, нарешті, стає дідом.

Ведучий 2: Справді, інколи ми забуваємо про них у щасливі і радісні хвилини. Але коли у нас горе, біда, ми, завжди повертаємося до батьківського дому, до маминої безмежної доброти. Поки живі мати і батько, бабуся і дідусь, то ніяке зло не страшне для дітей та онуків, бо день і ніч вони складають Богові молитви за своїх дорогих кровиночок.

Ведучий 1: Господи, прости наші гріхи!
Матір Божа, заступись, єдина, за дітей,
Онуків дорогих. Якщо ж ми
У чомусь перед ними винні,
Ти лиш нас печаллю освяти.
Якщо в житті зустрінеш зла багато,
І в серце закрадеться гіркота,

Нехай тебе зігріють отча хата
І матері безмежна доброта.
(Звучить пісня «Душі криниця»)

Ведучий 1: Нас завжди зігрівають отча хата і теплота рідних, поки вони чекають нас. Але проходять роки, непомітно підкрадається старість.

Схилилась яблуна до тину,
Сповна віддавши урожай.
Не ображай стару людину,
Чи чуєш ти, не ображай.

Ведучий 2: В цей осінньо зігрітий день хочеться сказати: поважайте дорогих вам рідних, будьте чуйними у ставленні до людей похилого віку, бо це є наріжним каменем людяності.

Поважаймо, шануймо, робімо добро!

Ведучий 1: Пам'ятайте: чим довше житимуть бабуся і дідусь, тим більше мудрості і душевної теплоти вкладуть вони у наше серце.

Ведучий 2: Сім'я, родина, рід... До цих головних надбань людського суспільства ми, українці, завжди ставилися й ставимося з особливою святістю та повагою. Адже саме в родині ми черпаємо духовні сили, насагу та оптимізм, у родині відчуваємо, що таке справжнє щастя, любов, душевний затишок і добро.

Ведучий 1: А берегинею усього цього є мудра жінка-мати. Для кожного з нас саме її образ є найріднішим, найдорожчим, найближчим і найкращим, а любов до неї вічна і безмежна.

З народження онуків мама стає бабусею. Любов до дітей рясним дощем переливається на онуків.

Ведучий 2: Бабуся! Чи є в світі краща людина? Ні! Скільки вона пережила, але яка ніжна, щира. Скільки вона не доспала ночей, голублячи онучат! Давайте подивимось у бабусині очі, які вони щирі! У них не побачиш ні лукавства, ні хитрощів. Це погляд доброти і любові. І хоча горе не обходило бабусиною хати, особливим блиском світилися очі, коли поруч онуки.

Ведучий 1: Ще сонце не встало,
Ще тільки сіріє –

Мене від світанку
Два сонечка гріють.
Два сонечка ясні
Від ранку до ночі –
Це дивляться тепло
Бабусині очі.

Ведучий 2: Вже сонце схилилось,
Пташки сплять у гаї,
Засну – наді мною ж
Два сонечка сяють.
Два сонечка ясні
Від ранку до ночі –
Два сонечка красні -
Бабусині очі.

Ведучий 2: Ви тільки вслухайтесь: «бабуся», «бабусенька», яке ніжне, красиве, лагідне, пестливе і тепле слово.

Ведучий 1: І ми запрошуємо на сцену головних учасниць нашого вечора добра, наших читачок – дорогих жінок, які мають поважний статус бабусь. І просимо зустріти їх теплими, щирими оплесками.

Ведучий 2: На сцену запрошуються: _____

(Ведучі по черзі представляють учасниць свята)

Ведучий 1: Просимо учасниць зайняти свої місця.

Сьогодні для них звучать пісні краших артистів нашого села.

Дорогі друзі, бажаємо вам гарного, змістовного, корисного відпочинку.

(Звучить пісня «Бабушки-старушки»).

Ведучий 2: В очах приємний світло-сивий спокій,
На скронях біла часу течія.
Ви сидите у задумі глибокій,
Бабусю, рідна пташечко моя.
На пелені два вузлики – це руки.
Про них не можна говорити слова,
Лиш доторкнутись після довгої розлуки

Своєю пам'яттю, що в серці ожива.
Це пам'ять ... тиха усмішка із болям,
У павутинні зморшок – втрат печать.
Це Ви життя засіяли, як поле,
У Бога вірою, щоб в відчай не впадуть.
На Вас чекає стежка біля хати,
Дорога, поле і роса під сонцем,
Бо ви були землі своєї – мати.
Заходьте, втомлена, сідайте край віконця.

Ведучий 2: Запрошуємо учасниць нашого свята пройти готуватись до виконання I завдання, а вас дорогі глядачі хочемо познайомити з номінаціями, які будуть присвоєні нашим шановним учасницям:

I номінація «Золотий голос».

II номінація «Неперевершена казкарка».

III номінація «Справжня господиня».

IV номінація «Чарівний чобіток».

V номінація «Вправний пекар».

VI номінація «Народна цілителька».

VII номінація «Берегиня роду».

Ведучий 1: Добре відомо, що жодне свято не проходить без почесних гостей. Багаті на них і ми. На нашому святі присутні справжні друзі конкурсу, які і допоможуть нам виявити і нагородити номінанток в різних жанрах. Це: _____

(Представлення журі)

Ведучий 2: Любі друзі, шановні гості, на початку нашої святкової програми ми хочемо повідомити, що всі учасниці будуть нагородженні подарунками, які люб'язно нам надали спонсори: _____

(Ведучі оголошують спонсорів)

Ведучий 1: Свою повагу, ніжність і любов до бабусь несуть юні учасники нашого заходу – онуки наших конкурсанток і дарують своїм бабусям ось ці віршовані рядки:

(Онуки читають вірші)

Є у мене ніжна, добра і єдина,
Це моя бабуся, мов лебідка сива,
Сяду поруч з нею, до лиця горнуся
Дай, бабусю, поцілую
Сивину твого волосся,
Теплим подихом зігрію
Снігом вибілені коси.
Може і на них розтане
Лоскотливий іній срібний,
Мов химерні візерунки
На замерзлій з ночі шибці.

Ми своїх бабусь добре знаєм з давніх пір
Їх обличчя любе, їх ласкавий зір
Замислиться бабуся, зажуриться на мить
І знов, дивись, сміється, ласкаво гомонить.
Не сумуйте бабусі рідні,
Хоч ви не багаті, та і не бідні
Головне – бути людьми
Найдорожчий скарб – це ми
Ваші внуки золоті
З нами ви ще молоді!

Ведучий 1: Розпочинаємо святкове дійство за участю наших шановних учасниць – талановитих, добрих, чарівних, неповторних бабусь. Вони тільки що отримали підтримку своїх онучат і готові до першого завдання.

Ведучий 2: Саме зараз вони подарують нам яскравий віночок своїх улюблених пісень в номінації «Золотий голос».

(Учасниці по черзі виконують пісні)

Ведучий 1: Ми щиро дякуємо нашим шановним учасницям за подаровані нам прекрасні пісенні виступи.

Ведучий 2: Не зогледілись – вирости вже діти,
«Бабусю!» – внуки вам услід кричать.
Чого ще треба? Жити і радіти,

Гостей у хаті дорогих стрічать.

Ведучий 1: Простіть, як ми робили щось погане,
Хай доля щастя Вам усім несе.
Здорові будьте, дужі та багаті
Радійте, що у Вас усі ми є.
Живіть ще довго і у рідній хаті
Хай Бог найкраще Вам в житті дає.

Ведучий 2: Настав час другої **номінації «Неперевершена казка»**, в ній наші чарівні бабусі спробують проявити свої акторські здібності, і не розказати, а показати уривочок з улюбленої казки онука чи онучки.

Ведучий 1: А ви, шановні глядачі, будьте уважні, бо в кінці показу ми разом спробуємо відгадати цю казочку.

*(Учасниці демонструють уривки з казок,
глядачі відгадують з якої казки)*

Ведучий 2: Завершився показ казок у другій номінації, поки друзі свята підводять певні підсумки, а учасниці готуються до наступного завдання, ми запрошуємо на сцену талановиту співачку _____ з піснею «Мамина вишня».

(Виконується пісня)

Ведучий 2:

Рукам бабусиним хорошим
Ніяка робота не важка
Бо в'яже, варить, вишиває
Про всю родину нашу дбає,
Народжується з рук її краса
Вона робити вміє справжні чудеса.

Ведучий 1: Дорогі друзі, шановні гості, в наступній **номінації «Справжня господиня»**, учасниці нашого свята розкажуть про своє улюблене захоплення.

(Учасниці по черзі розповідають про своє хобі)

Ведучий 1: Щиро дякуємо нашим бабусям за їх ніжні, умілі та міцні руки, за їх добрі, щирі і гарячі серця. На Вашу честь, шановні, звучить пісня «Про бабусю»

Ведучий 2: Наші бабусі готові виступити в номінації «**Чарівний чобіток**» і подарувати нам танцювальну композицію «Бабусин вальс».

(Учасниці танцюють вальс)

Ведучий 1: Вимовлю слово «бабуся» – і ввижається мені добра її усмішка, каре іскристе мерехтіння в очах, ласкаве звучання голосу. Жоден колір не пов'язується з її образом, тільки здається, наче сяє чимось золотистим від її очей, вишневим від її губ, яблуками антонівками від її рук – і за всім цим щемко постає слово «рідна», таке хвилююче, мов усі кольори, разом узяті.

Ведучий 2: А скуштувати бабусині пиріжки... В кожному пиріжку полягає частина її турботи й любові до нас. Тепер ми знаємо, чому в неї завжди виходять такі смачні пиріжки.

Ведучий 1: Прийшов час для змагання у номінації «**Вправний пекар**». Це було наше домашнє завдання. Наші бабусі – учасниці цього туру напекли смачних пиріжків. І поки друзі свята оцінять їхні смакові якості, для всіх присутніх звучить пісня «Із сиrom пироги».

Ведучий 2:

Бабо, бабцю! – гарне слово,
Тільки скажеш – все готово!
«Бабцю, кашки! – Кашка є.
«Бабцю, чаю!» – вже налле.
«Бабцю, спатки!» – вже роздітий
І у ліжку, і укритий.
«Бабцю, казку розкажи!»
«Бабцю, ніжку зав'яжи!»
«Бабо, бабцю!» – гарне слово!
Тільки скажеш – все готово!

Ведучий 1: Ми підійшли до номінації «**Народна цілителька**». Суть цього змагання – визначити бабусю, яка вгадає, що за зілля

перед нею. Учасниці по черзі підходять до ведучої і з коробки дістають по три мішечки з лікарськими травами і називають їх.

Ведучий 2: До Вашої уваги у виконанні найменших учасників свята пісня «Жили у бабусі».

Ведучий 1: Я за Вас відболю, відтерплю, відлечу, відкурличу,
Я за вас відмолюсь у німому звучанні століть
Тільки б, рідна, ніколи не з'являлась печаль на обличчі,
Тільки, любя, не плачте. Тільки, мила моя, живіть.

Ведучий 2: Я від Вас відведу оте вчора поранене літо.
Я за Вас відпрацюю у вічності Ваших полів.
І у Вашім садочку найкращі посію квіти,
І мені не забракне для Вас найтепліших слів.

Ведучий 1: Я вплету свою мрію сивиною у Ваше волосся,
І від всіх негараздів собою Ваш світ затулю.
Хай ще довго до вас не приходять журлива осінь
Бо я Вас, бабусю, дуже – дуже люблю.

Ведучий 2: Нарешті ми підходимо до фінальної **номінації «Берегиня роду»**.

Ведучий 1: Кожній учасниці дається сімейний альбом, в якому багато фото і тільки одна фотографія її онука чи онучки, на якій цим онучатам лише рік. Завдання бабусь полягає в тому, що потрібно, якнайшвидше впізнати своє маленьке чадо.

(Проводиться конкурс)

Ведучий 2: Ми щиро вдячні за справжнє задоволення і насолоду від зустрічі з чарівними, неповторними, прекрасними бабусями. Просимо Вас пройти за сцену і підготуватися до нагородження, яке Ви по праву заслуговуєте.

Ведучий 1: А поки на честь наших учасниць і для всіх гостей звучать кращі голоси нашого села.

(Музичне вітання)

Ведучий 2: Настала найурочистіша частина свята. Для вітання і підведення підсумків на сцену запрошуємо наших дорогих бабусь: _____

Ведучий 1: Для підведення підсумків запрошуємо журі оголосити переможців _____

(Журі оголошує переможців)

Ведучий 2: Ось і завершилася наша святкова зустріч, зігріта осіннім теплом добрих сердець наших бабусь. І на останок нам щиро хочеться Вас привітати і побажати:

Ведучий 1: Хай Вам сонечко завжди сміється,
Хай в оселях Ваших добро ведеться,
Хай в житті Вам радість буде,
Поважають завжди люди.

Ведучий 2: Многих, добрих, славних літ!
На все добре!